

HRY S PŘÍBĚHEM

-OCEL A KREV-

SBORNÍK PŘÍBĚHŮ SPOJUJÍCÍ
ČESKÉ RPG SVĚTY

HRY S PŘÍBĚHEM

-OCEL A KREV-

Josef Straka, Josef Gregor, Hanina Veselá, Jan Galeta,
Jakub Štádler, Radovan Kolbaba, Zbyněk Holub, Jonáš
Ferenc, Kryštof Ferenc, Jakub Maruš, Ondřej Netík, Jan
Daněk, Milan Brabec, Vojtěch Halama, Jan Hamrlík,
Lucie Lukačovičová, Petra Lukačovičová

SBORNÍK PŘÍBĚHŮ SPOJUJÍCÍ
ČESKÉ RPG SVĚTY

Vydal Jiří Reiter, nakladatelství Mytago 2012
www.mytago.cz

ISBN 978-80-905043-5-6

Obsah

Slovo úvodem.....	7
Taria	11
Úděl spojenců.....	15
Barbarská přísaha.....	83
Asterion	101
Plavenský div.....	105
Takže taková je válka.....	163
První muž.....	191
Běs.....	199
Dračí poklad.....	239
Příběhy Impéria	259
Podzim 1854, mlha.....	263
Sedm tisíc.....	295
Imaginárium	313
Modroočko.....	317
Poslední z dávných vládců.....	345
Ze světa Dornu	369
Zrození paladina.....	371
Hájemství Sedmi	407
Tisíc z Vysočiny.....	411
Immortal Fighters	455
Deník psaný ostrím nože.....	457
Peníze na voze.....	471
Unknown Armies	495
Cínový vojáček.....	499
Autorské medailónky.....	525
Ediční plán.....	535

Slovo úvodem

Název Hry s příběhem tvoří pěknou slovní hříčku. Jednak se dá vyložit tak, že si zahrajete nějakou hru, která má silný příběh, a jednak tak, že si jako autor pohráváte s tím, jak příběh podat publiku.

První význam odkazuje ke hrám na hrdiny neboli k RPG (role playing games). Což jsou hry založené v podstatě jen na lidské fantazii. Hráči se v nich stávají hlavními hrdiny příběhu, který společně vypráví a prožívají, hrají role zajímavých postav ve fiktivních světech, které mohou mít podobu heroickej fantasy, upířího hororu, vesmírné sci-fi nebo nějaké historické epochy – třeba 19. století.

Druhý význam názvu Hry s příběhem pak odráží tvůrčí spisovatelskou práci, kterou si autoři užili, když psali povídky obsažené v této knize. Kromě toho ale opět odkazuje i na hry na hrdiny, tentokrát ovšem na činnost gamemastera (pána jeskyně, vypravěče atd.), který pro hráče připravuje hlavní kostru příběhu, jenž se bude během hry vyprávět.

Tak jako ve Zločinu a trestu – prvním sborníku ze série Hry s příběhem – se i všechny příběhy v této knize odehrávají v prostoru světů, které původně vznikly jako prostředí pro hraní her na hrdiny. V Oceli a krvi se tak nachází povídky z Tarie a Asterionu – dvou nejrozsáhlejších a nejznámějších RPG světů, jaké v ČR vyšly, dále pak z prostředí Příběhů Imperia, Imaginária Ondřeje Netíka, herního on-line projektu Immortal Fighters a z jednoho nezávislého světa jménem Hájemství Sedmi. Zahraniční světy zde zastupuje příběh z Unknown Armies a hostující povídka je z prostředí deskové hry Dorn.

Zastoupené světy jsou samy o sobě zárukou různorodosti textů, co se týče žánru, pojetí i atmosféry. Mezi autory najdeme jak zavedené spisovatele, tak tvůrce, kteří se teprve prosazují nebo jsou úplnými nováčky. Všichni se však své práce zhostili zodpovědně a jejich příběhy mají potenciál zjitřit čtenářovu fantazii a alespoň na chvíli jej vytrhnout ze starostí každodenního života.

Jak napovídá název *Ocel a krev*, má tato sbírka jeden společný motiv, který se táhne skrze všechny povídky jako spojující nit. Tímto motivem je boj, válka a postava bojovníka v jakékoliv myslitelné podobě. Rytíři, pěšáci, námořníci, duelanti, šermíři, divocí barbaři, hrdinové, nestvůry, ale i pistolníci zavedou čtenáře nejen na bitevní pole, ale také do starých hradů, divočiny nebo špinavých uliček měst.

Ambicí tohoto sborníku není jen pobavit napínavými příběhy. Chceme také ukázat, že i naše světy a naši autoři dokážou přinést zajímavé zápletky, podobně jako světoznámá prostředí typu *Dragonlance* nebo *Warhammer*. A co víc, věříme, že hráči her na hrdiny najdou v příbězích *Ocele a krve* mnoho nápadů a podnětů pro vlastní herní příběhy. Povídky v tomto sborníku mohou být dobrým odrazovým můstkem pro dobrodružství, které můžete prožít na vlastní kůži!

A zatímco čtete tyto řádky, my již pilně připravujeme pokračování. Třetí sborník série *Hry s příběhem* s podtitulem *Volání divočiny* opět přinese povídky, které vás přenesou do zajímavých fantaskních světů. Hlavním tématem bude tentokrát nespoutaná síla přírody a její nekonečný střet s civilizací. Aktuální informace o *Hrách s příběhem* naleznete na webové adrese <http://hryspribehem.webnode.cz/>.

Karel Černín, Jan Galeta, Zbyněk K. Holub

Taria

Taria je fantasy prostředí, které bylo původně určeno pro hru Dračí doupe. Základní modul, jehož autorem byl Jiří „Agupi“ Mlnářik, vyšel již v roce 1998. Ale teprve rozšiřující moduly představily Tarii jako projekt, kde zápletky pro dobrodružství a tvorba zajímavých příběhů jsou tím, kolem čeho se točí vše ostatní. Rozšiřující moduly vyšly celkem tři: *Záhvozdí* (1999), *Severní Taria* (2002) a *Pobraníci* (2008). Vytváří je skupina autorů kolem Karla „Charlese“ Černína. Všichni jsou původem ze Zlína, znají se už od střední školy a hrají a tvoří spolu příběhy pro RPG.

Taria není svět v širokém slova smyslu. Jde o jedno poloostrovní knížectví navázané volně na své okolí, může se stát součástí jakéhokoli světa. Prostor připomíná do značné míry český pozdní středověk a je určeno k hraní realistických příběhů s malým množstvím magie. Někdy se v této souvislosti hovoří o „vesnické“ či „špinavé“ fantasy. Tvůrci se také nebrání alegoriím současného světa, ať už jde o národnostní či rasové třenice, nebo skryté odkazy na historické osoby a existující místa.

Taria stojí na několika ústředních tématech. V dávné minulosti patřil celý poloostrov drakům. Velké skupině psanců se jej však podařilo dobýt a šlechtický vůdce výpravy jménem Carrado využil sporů mezi blízkými královstvími k tomu, aby získal knížecí titul a založil dnešní vládnoucí dynastii. Celý Dračí poloostrov nakonec po mnoha letech snažení ovládli lidé. Ovšem za jakou cenu? Dodnes tu některá místa nesou stopy požárů a jedů, dodnes se vyprávějí děsivé zkazky o tom, že draci Tarii zcela neopustili a čekají v úkrytech na svůj návrat.

Dalším velkým tématem jsou politické konflikty, zejména vztah se sousedním Brechtürským královstvím. Tarijského knížete spojují s králem příbuzenské svazky a listina, která jeho rodu propůjčila právo vládnout. Rozdělují je však pohraniční územní spory, náboženství jejich zemí, odlišné jazyky i hořkost z minulosti. Obdobně rozpolcený vztah má ostatně tarijská vládnoucí moc i k nelidským rasám žijícím na jejím území. Držba stříbrných dolů zaručuje sice určitou nezávislost trpaslíkům a znalosti tajných nauk zase elfům, ale vzhledem ke své odlišnosti jsou nelidé stejně odkázáni na ochranu ze strany knížete.

Konečně třetím stěžejním tématem je válka s druidy. Tarijští druidi jsou svébytný lesní národ, ale jen nemnoho z nich má schopnost vyvolávat skutečná lesní kouzla. Hvozd ovšem za stovky let prostoupil všechny jejich tradice, rituály, víru, legendy i pocity a stal se základem jejich života. Naučili se v něm žít tak, aby nenarušovali jeho řád a zachovávali jeho roli ochránce i hradby před vnějším světem. Když ale začali osadníci v posledních letech získávat novou půdu na okrajích lesů, rozzuřený hvozd se začal bránit. A první na ráně byli ti, kteří v jeho náručí žili pokojně stovky let. Objevily se oživlé stromy, stádní šílenství zvířat a temnota vkrádající se do lesa zpod kořenů. Tlak na lesní lid vedl až k válce. V ní sice druidi proti knížecímu vojsku neobstáli, ale stáhli se do lesů a odtud provádějí partyzánské výpady do okolí.

První z tarijských povídek, *Úděl spojenců*, se odehrává na hranicích Tarie a Brechtüru a rozvíjí nejen téma divokých pohraničních šarvátek, ale také politických intrik. Svým založením je to povídka ryze válečnická – krev v ní stříká vysokými oblouky, železo drtí kosti a rytíři obou zemí čelí orčí přesile s urputností, která je mužům vlastní. Taria je zde pojata jako tvrdý svět, kde dobro nemá vždy dost síly, aby zvítězilo.

Ani *Barbarská přísaha* není žádný idylický příběh. Povídka je zasazena do plání Záhvozdí a skvěle vykresluje atmosféru neustávajících klanových bojů o území. Poslední příslušníci klanu Vran v ní prokazují věrnost danému slovu, která vskutku přesahuje jejich malé životy a dodává příběhu osudový rozměr.

Úděl spojenců

I.

Vrcholky Vraních hor zahalovala těžká, šedivá mlha. Ledový vítr doprovázený občasným mrznoucím deštěm dával tušit, že zima ze zdejšího kraje ještě zdaleka neodešla. Tato myšlenka dozajista vyvstala v myslích mnoha mužů, kteří toho dne maširovali po úzké cestě, vinoucí se mezi zalesněnými hřebeny kopců.

Zřídka využívanou částí zemské stezky se dnešního dne táhl houf ozbrojenců. Rozbahněnou půdou pleskala kopyta silných koní nesoucích jezdce v železných zbrojích a pobíjených brigantínách, nad jejichž hlavami se občas zatřepotaly deštěm zplihlé korouhve různých barev. Za každou skupinkou jezdců čvachtaly nedbale seřazené oddíly pikenýrů, halberdýrů a kušníků. Celý průvod uzavíral neuspořádaný chumel chlapíků s velkými sekerami, které by podle jejich vzhledu a zápachu bylo příhodnější zařadit na pole či do chléva než k vojenské družině.

„Tucet obrněných rytířů, asi stejný počet panošů, dvě desítky jízdních knechtů, dále pak asi po třech tuctech pěších knechtů, střelců a chlapů z domobrany. To jsem dal dohromady sám. Pak desítka biřiců ze Skřešti a asi dvakrát tolik střelců, taky odtamtud. K tomu ještě ta banda žoldáků z Pobystří, je jich tak okolo dvou desítek. To je zatím vše, s čím si musíme vystačit,“ dořekl s povzdechem jezdec v plátové zbroji, na

jehož levém rameni spočíval těžký zelený plášť s vyšívánými motivy střel zlatavé barvy.

Nebyl jím nikdo jiný než hrabě Daniel, pán z Chýje a Žehrova. Jeho panství vždy z počátku jara sužovaly nájezdy tlup orků a goblinů, které dlouhotrvající zima a hlad vyhnaly z doupat ve Vraních horách či Sněžných jamách. Nikdo však nepamatoval, že by orčí bandy přitáhly v takových počtech jako letos. Tím spíš by nikdo nečekal, že se shromáždí kolem podhorského městečka Strážný Brod a vydrží jej obléhat tolik dní. Zle tísněným obráncům tamní tvrze příslibili pomoc mnozí. Ale hrabě Daniel z Chýje jako jediný proměnil svá slova v činy.

„V počtech nevynikám, ale myslím, že by to měly být asi dvě stovky mužů ve zbrani,“ odvětil vedle jedoucí muž v oplátované zbroji. Jmenoval se Ondřej a toho času byl knížecím¹ purkrabím ve Skřešti. Jako jeden z mála se rozhodl připojit k výpravě hraběte Daniela z Chýje.

„Není to žádná sláva, drahý příteli,“ povzdechl si znovu Daniel z Chýje. „Kdybych nemusel vydržovat stálé oddíly v blízkosti Sněžných jam, tak tenhle počet dám dohromady i bez tvé pomoci.“

Na chvíli se odmlčel a pak pokračoval: „Už ani nevím, kolikrát jsem u zemského knížecího správce v Sadaru žádal o pomoc. Nesčetněkrát jsem doslova škemral o posily! No ale znáš markraběte Midrího. Když nejde o jeho zájmy nebo když nemá přímý rozkaz knížete, tak se nestará. Tažení proti zelnokožcům považuje jen za místní šarvátky. To, že goblini na horských vlčích každý rok vyplení několik vesnic či městeček v podhůří, ho nezajímá. Záležitosti knížecího dvora to přece neohrozí. To, že tlupy velkých orků každý rok pochy-

1) Kníže je v Tarii titul samotného panovníka (nejedná se tedy o označení „pouhého“ šlechtice).

tají několik sedláků, dřevorubců nebo pastevců a opečou si je na rožni, je mu taky jedno. V celé zemi se přece pohybuje spousta různých lapků a mordýřů, tak proč si najednou dělat starosti kvůli pár krvežíznivým skřetům někde v pohraničí? Ale samozřejmě – až zelenokožci vypálí nějakou z jeho tvrzí a některého z jeho purkrabích si dají jako hlavní chod oběda, tak mě bude osočovat, proč jsem nezasáhl. A pochopitelně by neváhal podat na mě stížnost ke knížecímu dvoru. Gort aby ho bleskem sťal, všiváka!“

„Což je zvláštní,“ zabručel Ondřej ze Skřešti a tázavě při tom zdvihl obočí. „Vždyť tvrz ve Strážném Brodě přeci patří správci v Sadaru! Její fojt mu přímo podléhá, tamní lid jsou jeho poddaní! Což pan správce nechce bránit svůj majetek? Copak nehodlá chránit životy svých lidí?“

Daniel z Chýje si narovnal odklopené hledí basinetu a odvětil: „Víš, příteli, to je tak: když do Sadaru dorazil posel se zprávou o obléhání Strážného Brodu, nechal se pan správce slyšet, že záležitost začne co nejdříve řešit, a sdělil mi, abych zatím s vojenským zásahem vyčkal. Do dnešního dne ale nehnul ani prstem. Vymlouval se na problémy s piráty brázdícími Šíravo nebo jakýsi podobný nesmysl. Ani se neobtěžoval zkusit poslat obléhané tvrzi zprávu! A jak jistě víš, pane Ondřeji, jeho lidi dokážou leccos! Je to zatraceně nebezpečná sebranka, pro kterou by proplížit se mezi tlupou zelenokožců k obráncům tvrze znamenalo to nejmenší! Ale ne – on radši bude čekat, až Strážný Brod padne, aby pak mohl hodit vinu na mě a moje vazaly! Holt pan správce Midrí má buď nasráno v hlavě, anebo nevím...“

„Tišeji, příteli!“ sykl Ondřej ze Skřešti a rozhlédl se po ostatních ozbrojencích. „Nevíš, kdo z tvých nebo mých lidí nás může poslouchat!“

„Alespoň před tebou mohu hovořit otevřeně, příteli. Ani nevíš, jak jsem ti vděčný, že ses vzepřel konšelům ve Skřešti a urval pro mou družinu aspoň pár vašich biřiců a kušníků. Protože skoro všichni, kdo tady v pohraničí něco znamenají, tak na mě akorát vystrčili zadek. A správce Midrí si při tom zvládl ještě i uprdnout!“

Ondřej ze Skřešti se rozesmál: „Víš, že ti to dlužím, příteli. Naštěstí páni konšelé ve Skřešti nemají ve věcech ozbrojené hotovosti takové pravomoci, jak by si představovali. Proto jim moje maličkost tolik leží v žaludku. S těmi vystrčenými zadky bych to ale neviděl tak černě. Před západem slunce dorazíme do Štaranského sedla. A tam už by nás měl čekat i se svou družinou pan Čeněk Vlkovský, kastelán hradu v Caide!“

„Pravda. Při nejmilostivějších Shallyayných slzách – tohle je snad jediný chlap, který podléhá přímo sadarskému správci, ale zároveň z něj nemá naděláno v kalhotách, takže nečeká na jeho pitomé svolení! A co je ještě lepší: nebude jediný, kdo nás na Štaranském sedle bude očekávat!“

Ondřej ze Skřešti znovu tázavě zdvihl obočí. „Kdo další ti přislíbil pomoc proti orkům?“

„Budeš překvapený. Pan hrabě Otto von Klöckner.“

Při vyslovení toho jména Ondřej ze Skřešti vytřeštil oči a poněkud zbledl. Přizvat bez vědomí knížete na tarijskou půdu vojska ze sousední říše zavánělo obviněním z vlastizrady a trestem propadnutí hrdlem.

„Příteli... jsi si jistý, že ti paktování s Brechtürskou říší jen tak projde? A nebojíš se, že tví muži odmítnou bojovat po boku Brechtů?“

„Je to nutné zlo, ke kterému mě donutily okolnosti. To znamená nenažraní orkové, a ještě nenažranější pan správce ze Sadaru. Dělán to jen proto, abych ušetřil životy lidí. A každý

z mých mužů, ať rytíř, či knecht, jistě radši uvítá meč Brechta po svém boku než orčí nůž ve svém krku.“

„To znělo hezky. Ale proč se k nám hrabě Klöckner připojí až ve Štaranském sedle? Vždyť mohl využít tvého pověstného mostu a překročit hraniční řeku už v Chýji!“

„Abych to upřesnil: pan hrabě se našeho tažení osobně nezúčastní. Na druhé straně hranic není domluva mezi vazaly o moc lepší než tady, takže by si svou přítomností na mé výpravě určitě poštvál dost brechtürských pánů proti sobě. Klöckner si ale dobře uvědomuje, že se problémy sousedů týkají i jeho – orky holt nezajímají naše hranice, a tak se nezdráhají loupit i na jeho panství. Proto nám ve vlastním zájmu přislíbil poslat aspoň pár ozbrojenců.“

Daniel si odkašlal a pokračoval: „No, a pokud jde o tvůj dotaz... Víš, jak jsem na nože s knížecím správcem v Sadaru. Představ si, že bych si přes svůj most v Chýji, kde denně procházejí tucty kupců, poslá a jiných cestovatelů, najednou převedl zbrojnoše nesoucí erb Brechtüru. To bych si pěkně naštvál i Jeho knížecí Milost osobně. Což bych už vážně nerad. No a pan hrabě Klöckner to vidí asi stejně. Takže svůj oddíl nechal shromáždit v Gurdanachu a vyslal ho severní stezkou přes Vlčinec. Je to přeci jen jaksi... nenápadnější.“

„Přes Vlčinec? Tak to je čeká opravdu veselá cesta,“ odvětil kysele Ondřej ze Skřešti.

Zesílil vítr. Skrz zataženou oblohu se ozval křik nějakého dravce, patrně sokola či jestřába.

II.

Čtyřicet ozbrojenců na koních se prodíralo nepohodlnou horskou cestou. Od dnešního rána se plahočili po úzké stezce mezi strmými svahy dvou skalnatých kopců, zhusta porost-

lých nízkými jedlemi, jejichž mokré větve je nemilosrdně šlehaly do tváří. Koně těžce oddychovali, když jejich kopyta klopýtala přes kořeny a kameny, a z úst jezdců se stále častěji ozývalo neslušné klení.

„*So ein verdammtes Land, diese Taria!*“ zabručel mladý panoš v plné plátové zbroji. „Zatracená země, tahle Taria! Už chápu, proč se říká, že tady končí lidská civilizace! Copak tuhle pěšinu mezi skalami a stromy může někdo nazývat zemskou stezkou? Tohle má jako být nějaká *Landesstraße*, tohleto?!“

„Nestěžuj si, Ruprechte!“ okřikl ho za ním jedoucí rytíř v pobíjené brigantině. „Chtěl jsi zažívat příběhy hrdinů z rytířských balad, tak tady to máš! Třeba pak jednou nějaký *Minnesänger* složí hrdinskou píseň o tom, jak ses trmácel přes hory a lesy, abys pobil zlověstné orky a zachránil divoký lid Tarie! Uvidíš, že urozené nevěsty se pak jen pohnou!“ dodal rytíř se znatelnou ironií v hlase.

„Kdyby mi pan Klöckner nepřislíbil povýšení do rytířského stavu, tak bych se na to mohl tak akorát *bescheißen*,“ odsekl Ruprecht, z jehož tváře bylo možno vyčíst, že si realizaci hrdinské balady představoval úplně jinak.

„A nezapomeň na požehnání biskupa z Brechelnu,“ dodal stejně rozmrzele jiný mladík jedoucí za ním. Ani jemu cesta po rozbahněné lesní stezce ve zmrzajícím dešti zjevně příliš nespovedčila. „Je snad opravdu vůlí Matky, abychom zachraňovali tenhle *Volk* před orkama? Copak si Tarijci nedovedou na svém území sjednat pořádek sami?“

„Asi ne,“ odpověděl mu Ruprecht a hlasitě zaklel: „Záho-
ráci jedni zasraní! *Scheiss Hinterbergen!*“

Heinrich von Worthisburg, starší rytíř, který Ruprechta předtím okřikl, se ušklíbl. Mladí panoši, tvořící většinu jeho družiny, znali boj pouze z účasti na turnajích, kde se před utkáním vyvolávala jména soupeřů a dodržovala se

pravidla rytířské etiky. Což se od orků a goblinů rozhodně nedalo očekávat.

„*Na gut, es reicht!*“ okřikl šeptem Heinrich oba mladíky. „Dobrá, to by stačilo! Víím, proč tu většina z vás je. Ale jak vidíte, i tohle nepohodlí patří k životu rytíře! Už to jsou skoro dva dny, co jsme u *Wölflingu* přebrodili hraniční řeku, takže jste za tu dobu už jistě poznali, že se nacházíme v docela jiném kraji, než je náš rodný Brechtür. Proto buďte opatrní! Nevíte, kdo nebo co naslouchá našim hlasům. Z houštin tam na těch skalách nás klidně mohou sledovat desítky očí. Tak přestaňte nadávat a raději buďte obezřetní,“ dodal Heinrich a pro zdůraznění svých slov pohladil hlavici jedenapůlručního meče, visícího v černé pochvě u levého boku.

Sotva dořekl poslední slova, rozlehlo se okolím nepřírodné zašustění. Bylo jasné, že v jedlových houštinách na skalnatých svazích po obou stranách cesty se něco pohybuje. Několik jezdců sebou trhlo v sedle, někteří instinktivně tasili meče.

„Asi jsme jen vyplašili nějakou zvěř. Mohlo to třeba být srnčí stádo,“ ozval se nejistě kdosi.

„Ale taky nemuselo,“ opáčil kysele Heinrich. „Viděls snad někdy běhat srny po skalním srázu, Hansi?“

Koruny jedlí hlasitě zašelestily a vítr odkudsi přinesl táhlé vlčí zavytí. Přestože čtyřicet mužů ve zbrani nemohlo mít z vlků vážnější obavy, všem v tu chvíli přejel mráz po zádech. Možná i proto, že málokdo by očekával tak početné vlčí vytí už v pozdním odpoledni, ještě za bílého dne.

„Neříkal jsem to, *meine Herren?*“ sykl Heinrich a pak dodal hlasitěji ke skupině. „Tak pospěšme! Podle našeho průvodce už není Štaranské sedlo daleko! Tam se spojíme s vojskem toho tarijského hraběte, pana z Chýje, a ukážeme Záhorákům i zelenokožcům, co v nás je! Tak *los*, ať jsme tam ještě před

západem slunce. Bylo by nanejvýš *unangenehm*, kdyby nás v těchto místech zastihl soumrak!“

Zvlášť proti posledním slovům nikdo neměl jedinou námitku. A tak všichni jezdci pomalu následovali najatého tarijského stopaře, zarostlého a zjizveného chlapíka v zelené kápi jedoucího v čele průvodu.

„Tady opatrně, *meine Herren*, je to tam hodně úzký,“ zachraplal stopař lámanou brechtürštinou a máchl paží ve směru jízdy. Kousek před ním stezka ústila do stísněného prostoru mezi dvěma táhlými žulovými masivy. Mechem porostlé kamenné stěny zde svíraly cestu z obou stran a poskytovaly místo tak akorát pro jednoho muže s koněm.

Skalní úžinu halilo zvláštní ticho, narušované jen cinkotem podkov a občasným frkáním koní. Nikdo z výpravy se však nemohl zbavit nepříjemného pocitu, že nahoře ve skalních puklinách kolem nich se stále něco pohybuje. A dokonce se zdálo, jako by se to pohybovalo spolu s nimi. Většinu mužů přepadla podivná úzkost.

Tíživé ticho přetnul křik dravého ptáka, patrně jestřába či sokola. A z jedlových houštin na vrcholku skal se ozval hrčivý zvuk, připomínající ze všeho nejvíce kančí říhnutí.

Jeden z jízdních knechtů pohlédl tím směrem a poznamenal: „Teď kdyby někdo hodil svrchu balvan, tak jsme všichni *tief im Arch...*“

Staré brechtürské přísloví říká, že neštěstí dostihne člověka tehdy, bude-li na něj příliš často myslet nebo o něm nahlas mluvit. Pravdivost druhé části přísloví se právě v tuto chvíli vyplnila. Jen co knecht pronesl svá slova, ozvalo se znovu ono hluboké zahrčení a odněkud svrchu přiletěl balvan velký jako tři vědra. Dříve, než jej stačil kdokoliv postřehnout, dopadl přímo na hlavu jednoho z rytířů, kterému v tu chvíli už nemohl pomoci ani jeho šálíř z brechelského pancíře. Tíha

balvanu srazila na bok i jezdcova koně, který při tom bolestivě zarehtal.

„*Oh, die gute Mutter!*“ ozvaly se z řad jezdců zděšené výkřiky.

Mladý Ruprecht pohlédl vzhůru do svahu a spatřil, co bylo příčinou svržení balvanu. A udělalo se mu z toho špatně.

Na kamenném výstupku mezi jedlemi se tyčila ohromná, přes tři sáhy vysoká postava s šedavou kůží, zahalená v kožšinových houních. Skalní obr zařval jako tur a pěstmi velkými jako lidská hlava si zabušil do hrudníku. Ohromení Brechti ani nestačili překonat prvotní zděšení, když tu se zpoza jedlí kousek od obra vynořil další. Nad hlavou svíral balvan připomínající kus cimbuří z brechelnského hradu a všem bylo v okamžiku jasné, co se s ním chystá udělat.

„*Achtung! Der Nächste! Achtuuung!!!*“ křičeli všichni jako pominutí. Jeden z jízdnic knechtů strhl z ramene kuši, než ji však stihl vůbec natáhnout, dopadl mezi zmatené jezdce se zaduněním druhý balvan. Ozvalo se další bolestivé zarehtání koně, jehož balvan zasáhl do šíje, a hlasité klení jeho pána, který z něj v tu chvíli sletěl.

„*Pryč ze stezky! Schnell!*“ zavelel Heinrich von Worthsburg a pobídl svého vraníka. I bez jeho slov bylo všem jasné, že delší setrvávání ve skalní úžině bude jejich záhuba. Bohužel – každý z jezdců chtěl vyrazit jiným směrem, především podle toho, jestli se zrovna nacházel před, nebo za nešťastníkem, kterého srazil balvan a jehož mrtvola i raněný kůň nyní blokovali stezku. Obři spatřili, k jakému zmatku dole dochází, a s hlaholivým smíchem vrhli takřka současně další balvany. Oba letěly na chumel jezdců, kteří právě hodlali obrátit své koně. Bolestivý křik raněných lidí i zvířat na sebe nedal dlouho čekat.

Část jezdců – ve které byl i Heinrich – ujížděla směrem vpřed. Na rozdíl od zadní skupiny mezi nimi nevznikl takový

zmatek. Tím, že neobraceli své oře, získali potřebný prostor k rychlejší jízdě. Cvalem postupně přecházejícím v trysk se blížili k prudkému ohybu stezky, za ním však čekalo další překvapení. Ze skalních puklin vyrazilo se zaječením několik rozložitých, šeredných postav se svažující nazelenalou kůží. Jejich rozšklebeným obličejům dominovaly kančím klům podobné tesáky, vyrůstající zespodu křivých úst.

Orkové.

Skočili v ústrety překvapeným jezdčům a napřáhli před sebe dlouhá dřevěná bidla. Rytíř, který jel jako první, ani nestačil zareagovat a vymrštěný prudkým nárazem ze sedla přeletěl přes hlavu svého hnědáka, jehož hrud' narazila na zašpičaté hroty. Jezdec ztěžka dopadl kousek za trojici orků, kteří mu prokláli koně. Mužův smrtelný křik okamžitě přehlušil vřeštivý chechtot, který spolu se svištěním ran dával tušit, že orků bude za skalním ohybem celá tlupa.

Druhý jezdec stihl strhnout koně na stranu a jen díky tomu nenajel přímo na hroty kůlů jako jeho druh. Tím však současně nastavil nepřátelům nekrytý bok. Jeden mohutný ork rozrazil shluk svých kumpánů a pomocí tyče zakončené zahnutým rezavým hákem strhl těžkooděnce ze sedla. Na to další z orků upustil bidlo, hbitě přiskočil k ležícímu muži, odklopil mu hledí armetu a rychlým švihnutím pařátu zaryl do nebožákových očí špičaté drápy.

Ani mladá mordýřka, před pěti dny krutě umučená na pranýři v Gurdanachu, nekřičela tak hrozivě jako právě teď mladý panoš Johaness von Hoffstätter. Místo někdejších jasných modrých očí, jež uchvátily i dceru hraběte Klöcknera, nyní po zásahu orčího pařátu zely jen dva krvácející otvory.

Ork s hákem pohotově přeřal zadní šlachy plašícího se bělouše, jehož pán nyní kvílel na zemi. Pak přeskočil skomírající zvíře, které s bolestivým řehtáním zoufale bušilo nezraněnými

předními kopyty do země, zvedl zbraň a s křikem plným bojového zápalu běžel strhnout dalšího lidského protivníka.

Ten však byl k orkově velké smůle již připravený.

Heinrich tasil dlouhý jedenapůlruční meč. Lehce se natočil v sedle svého vraníka a plnou silou se rozmáchl proti běžícímu orkovi. Tyč s hákem praskla ve snaze zadržet úder rabenheimské kalené ocele, která následně prošla i koženou helmou a rozstříkla obsah orčí lebky do všech stran. Další orkové zakřičeli a s napřaženými bidly se rozběhli proti Heinrichovi. Knecht za jeho zády mu chtěl pomoci, avšak úzký prostor a všudypřítomný zmatek mu znemožňovaly procpat se po páňův bok.

„Nevejdem se, Wittichu, – musíme se střídat!“ křikl přes rameno Heinrich, když pochopil záměr svého sluhy. „Jsem první na řadě! Střelci ať napínají kuše!“ stihl ještě zavelet, než širokým úderem čepele rozštípl dvě nemilosrdně se blížící bidla a dalším rychlým seknutím srazil bližšího z orků do tratolišť krve. Než stihl napřáhnout zbraň k dalšímu seku, dolehl k němu odkudsi z dále plačtivý hlas mladého Ruprechta:

„*Barmherziger Mutter!* Milosrdná Matko, ochraňuj nás!“

Skalní obři totiž mezitím stihli vrhnout další balvany a mezi jezdci v zadní části skupiny způsobili hotový masakr. Když obři viděli, jak se přední skupina zastavila o orky, přesunuli se oba o několik kroků blíž k sobě a každý popadl za jeden konec kmen velkého stromu. Jediný, kdo si toho v probíhající řeži všiml, byl mladý panoš. Změť jezdců a skalní stěna mu však zcela zabránily uhnout, proto jen zvládl zakřičet:

„Tohle nemůžeme přežít!“

Nebyt prozřetelnosti Heinrichova sluhy, nejspíš by zpod padajících balvanů a stromů skutečně nevyvázl jediný Brecht živý. Sotva Wittich spatřil těla strnulá po zásahu balvanu,

sprostě zanađával a hbitě popadl píšťalu² visící mu po boku sedla. Mohl si děkovat, že ji dnes ráno naládoval železnou kulí a černým prachem. V tlumoku nahmatal tellerchenské křesadlo, s nímž nebyl problém vykresat do minuty malý plamínek a zapálit s ním kus tkaniny. Dřevěnou rukojeť svého kanónu sevřel v podpaží a takto připraven obrátil hrdlo zbraně směrem k obrům. Znovu neslušně zaklel a odhodlaně přiložil doutnající tkaninu.

Výstřel z píšťaly žádného z obrů nezasáhl, pouze zpřelámal větve na jedné z jedlí. Avšak záblesk ohně doprovázený ohlušujícím třesnutím a hromadou kouře měl neskutečný účinek.

Orkové deroucí se k Heinrichovi vyděšeně upustili zbraně a strhli ohlušující skřekot. Heinrich se ani nestačil divit, jakou rychlostí se vystrašení orkové derou jeden přes druhého zpět za skalní ohyb. Obři hrozivě zakvičeli a navzdory své neohrabané mohutnosti odpelášili jako zajíci skrz jedlový porost pryč z dohledu. Jimi odhozený kmen stromu se zachytil na skalním okraji a jen s velkým štěstím nespádl dolů.

Rána z píšťaly však dokázala poplašit i většinu koní, včetně Heinrichova vraníka. Se splašeným řehtáním se rozběhl uvolněnou cestou za prchajícími orky a zanesl svého pána až za ohyb stezky na rozlehlé zalesněné prostranství.

„Rychle – tady ten průsmyk končí! Pospěšte, než se ti bastardi vrátí!“ zvolal směrem ke skalní úžině za sebou, když uklidnil svého vraníka. Přitom sledoval orky mizící v lese.

Všiml si, že se v ústí strže povaluje i několik těl orků, patrně udupaných vlastními druhy. Leželo tam i tělo mladého rytíře, který měl tu smůlu, že jel v čele skupiny a napíchl svého koně na naostřená bidla.

2) Píšťala – jednoduchá palná zbraň, tvořená železnou trubicou nasazenou na dřevěné lafetě.

Pak se zarazil. Vždyť v čele skupiny jel přece ten tarijský stopař! Ano, ten zarostlý mrzout se zjizvenou držkou! Neměl snad na orčí bidla najet on? Ale kam potom zmizel?

Odpovědí na Heinrichovy myšlenky bylo hlasité vlčí zavytí, přehlušující i dusot kopyt blížících se druhů. A křik sokola sedícího na větvi nad ním.

III.

„Úúúúgráááh! Ty zmetku!“

Vytáhlý ork sebou třáskl o zem, když jej pěst jeho náčelníka zasáhla vši silou do obličeje. Pařátem si protřel krvácející pysk, aby si hned nato skryl hlavu do paží, a uchránil ji tak před ranami svištícího karabáče, jimiž ho velitel začal zasypávat.

„Úúúúgráááh! *Undorító patkány!* Ty hnusná kryso!“ křičel ramenatý černý ork na jednoho ze svých válečníků a vši silou jej přitom švihal koženým karabáčem. „Co mi to tady vykládáš za nesmysly! Jaký hromový rámus? Jaká hůl chrlící plameny? Chceš ze mě dělat *härkä*, ty jeden *tikkari*?“

Kdyby právě vyřčená slova zaslechl kterýkoliv člověk, zřejmě by si myslel, že někde současně vrčí pes a chrochtá kanec. Pro místní orky to však byl běžný dorozumívací jazyk. Orčí hromotluk jej dokonce vyslovoval v jednom z nejužívanějších nářečí, kterému by rozuměl určitě i každý goblin a dost možná i mnohý skalní obr nebo jeskynní trol.

„*Nagy Ožgrik!* Velký Ožgriku!“ zaječel mlácený čahoun dialektem, prozrazujícím původ ve Sněžných jamách. „Říkám ti pravdu! U mé mrtvé prabáby – měli s sebou čaroděje! Vážně! Vytáhl hůl, nebo spíš rouru, pak se ozvala strašná rána a... a... a všude bylo plno ohně a kouře, skoro jako když jsme onehdy vyvažovali hlavu toho člověčího flandáka! A ta spoušť – lámalo to stromy, větve, kmen to přelomilo... ááááú!!!“

Ožgrik mu dal ještě několik ran, pak ale s bitím přestal a popadl dlouhána za hrdlo. Přirazil ho ke kamenné stěně a upřel na něj své jasně žluté oči. V kontrastu s jeho zcela černým obličejem připomínaly dva žhnoucí uhlíky a spolu s bělostnými tesáky, rostoucími ze spodní čelisti, dodávaly orčímu náčelníkovi vskutku hrozivý výraz.

„Co mi to chceš namluvit? Jaký čaroděj? Zastavit oddíl člověkú ve skalním průsmyku byl snadný a vděčný úkol, který jsi zmrvil!!!“

„Vždyť obř... *úuuuhhh*... i obři utekli... *blhúuuuh*...“ chroptěl orčí čahoun, jehož hrdlo drtila Ožgrikova paže stále silněji.

Navzdory všem výhružkám Ožgrik nakonec orčího provinilce neuškrtil. Než se však polomrtvý ork vyhrabal z kamenné místnosti, ještě nedávno obývané původními lidskými majiteli, schytil několik poctivých ran karabáčem.

„Rovnou můžeš potrestat všechny svoje *bájtársak*, nejen tady toho jediného,“ zamlaskal obtloustlý zelený ork, který celou scénu pozoroval a ohlodával přitom kus lidské končtiny. „Příště to nechám udělat moje *harcosok*. Ti se hned tak nerozutečou!“

Ožgrik smotával karabáč. Měl přitom sto chutí švihnout tlustého orka za právě vyřčenou urážku. Ale ovládl se. Věděl, že udeřit orčího velkokrále z Vřesových kotlin, jemuž se klaněla většina orčích i gobliních kmenů na jihu Vraních hor, by dozajista rozdmýchalo novou nevraživost vůči jeho kmenům ze Sněžných jam. Proto na něj jen nesouhlasně prskl a spustil:

„*Hagyj béken én bájtársak, Gulbaj!* Dej už mým brachům pokoj, Gulbaji! Když se i skalní obři dali na útěk, tak se asi muselo stát něco hodně *furcsa!* A nepřeceňuj pořád svoje *harcosok* – vsadil bych kosti mojí prabáby, že by se při prvním vychrlení ohně začali strachy požírat navzájem!“

Gulbaj odkousl z člověčí paže kus šlachy a zle se na černého orka zašklebil: „Ožgriku, ty jeden *būlye*, ty vopravdu věříš povídačkám o čarovné holi chrlící burácivý oheň? Viděl jsi snad někdy, že by s sebou lidi tahali na válečný výpravu *boszornika*? Vždyť každýho, kdo se projeví jako schopnej šaman, upalujou před zraky celého svého kmene na suchých otepích, a ještě do toho zpívají jakési posvátné tentoc... *dalok!* Lidi mají prostě vodporný zvyky,“ ušklíbl se Gulbaj a zašermoval přitom ohlodanou lidskou paží.

„Na lidské zvyky můžu tak akorát *faszt*,“ zanádal Ožgrik. „Podstatné je, že po téhle hladové zimě potřebujeme nejen lidské zásoby, ale i lidi jako takové. Jak naši orkové ze Sněžných jam, tak vaši orkové z hor jsou teď za každého člověka vděční, živýho či mrtvýho. Goblini jakbysmet.“ Ožgrik se na chvíli odmlčel a pak dodal: „A koneckonců, On přece taky potřebuje lidi...“

„Jo, ale On chce lidi většinou živé. Což nechápu. Už ti prozradil proč?“

„*Mit bánom én, Gulbaj?*“

„No tak lidský zajatce jsme mu přece nabízeli už dávno. Ale On chtěl mít právě tyhle!“

„Odpovím ti úplně stejně jako předtím: Co je mi po tom, Gulbaji?“

„No tak, byls to ty, kdo prosazoval, abysme nešli proti lidem sami. Tak bys snad jeho záměry mohl znát, ne? Přece jen riskuju životy svejch poddanejch,“ zamlaskal Gulbaj. Drápem si vydloubl kus šlachy uvízlé mezi špičáky a pokračoval: „Už jsi mu říkal, že lidi táhnoucí z východu prošli?“

„Neříkal, ale On to určitě už dávno ví. Jeho služebníci jsou všude. I mezi lidma,“ odvětil Ožgrik. Odmlčel se a po chvíli dodal: „Lidská výprava z východu ještě vlastně tak úplně neprošla, i když jsme nejlepší šanci už propásl. Ale to nic ne-

mění na tom, že v průsmyku zůstalo pod balvanama dost lidských mrtvol. Už jsem poslal svoje *bájtársak*, aby je vysbírali. Tunelama pod horou tam budou dřív, než bys řekl masoakrev. *Szar*, přece se nenechám obrát o dobrý tucet lidských jater!“

Gulbaj odhodil ohlodanou člověčí kost a poprvé se opravdu přátelsky zazubil: „Nojo, nejen tuto zimu už zachránily odvary z člověčích jater naše orčata před kurdějema. U vás tomu jistě bylo podobně, vid? Hehe, fakt nechápu, že lidi za ta léta ještě nepřišli na to, kolik nemocí můžou pozřením vlastních jater vyléčit. Přitom by jim to poradila každá gobliní babka, no ne? Jsou to fakt *hülyék*.“

Ožgrik mu oplatil přátelský škleb. Odkudsi k nim dolehlo hlasité sténání. Patrně ze spodního sklepení, kde drželi lidské zajatce.

„Moji *harcosok* včera pochytili pár čerstvejch kusů,“ chlubil se Gulbaj výkonem svých válečníků. Pak se oblízl dlouhým červeným jazykem a hlasitě mlaskl: „A moji *rabszolgák* mi z nich už nejspíš chystají pokrm. Před nadcházejícím bojem se bude zapotřebí posílit a čerstvá člověčina přijde vhod! Nemám pravdu? *Nem igaz?*“

Ožgrik naoko přikývl. O nenasycenosti orčího velkokrále z Vřesových kotlin, který dával právo jíst lidštinu především privilegovaným válečníkům, zatímco prostým vojákům ji často odpíral, si myslel svoje.

Pozorněji se zaposlouchal do hlasitého sténání vycházejícího odněkud zesponu. Na chvíli se zamyslel a pak se zeptal:

„Ty, Gulbaji... tak mě napadá: Musíš dát nutně všechny chycené kusy na porážku? Pár lidskejch zajatců by se nám mohlo dnešní noc hodit!“

„Jako živejch?“ zakoulel Gulbaj nechápavě očima.

IV.

Les houstl, půda se vlhce rozevírala pod nohama a bylo stále těžší určit, kudy pokračuje lesní stezka. Jindy ztichlým krajem se dnes rozléhalo klení mužů a řehťání vzpouzejících se koní, kteří s každým dalším krokem zapadali skoro po kolena do rozbředlé, tajícím sněhem nasáklé půdy. Na náladě jim nepřidalo ani množství spadáných stromů, které museli přelézat či složitě obcházet.

„Prokope, zeptej se toho lesníka, jak dlouho mám ještě vláčet své muže tímhle krpálem,“ houkl hrabě Daniel z Chýje na svého hejtmana.

Hraběcí hejtman pánovi přikývl a vydal se skrz nespokojeně mručící ozbrojence do čela výpravy.

„Tohle opravdu vypadá spíš na zajíždku než zkratku,“ poznamenal mrzutě Ondřej ze Skřešti, když svého hnědáka vypořádal z bahna. „Ten jednooký vagabund v hnědé kapuci, co o sobě tvrdí, že je místní lesník, se tady zjevně vůbec nevyzná...“

Daniel z Chýje mu jen rozpačitě přikývl.

Za chvíli se vrátil jeho hejtman, celý zadýchaný.

„Pane hrabě... ten lesník... on... prostě zmizel. Není k nalezení!“

„Cože? Jak zmizel?“

„Asi se ztratil na průzkumu. Nikdo z chlapů už ho delší chvíli neviděl!“

Daniel z Chýje zaklel. Ondřej ze Skřešti si odplivl. Hejtman Prokop jen odevzdaně pokrčil rameny.

„Hrom do něj!“ nepřestával klít hrabě Daniel z Chýje a pak se obrátil na svého hejtmana: „Shromáždí všechny muže, Prokope. Chvíli si odpočineme a pak se vrátíme zpátky. Budeme pokračovat už jen po zemské stezce, nikudy jinudy. Žádné

zkratky přes lesní pěšiny! Jo, a taky zajistíš, aby na průzkum jezdili už jen lidi, co jsou v mých službách aspoň tři roky!“

„Jak si přeješ, pane...“ přikývl s povzdechem hejtman, ale hned nato začal svým zvučným hlasem sdělovat celé výpravě pánovy pokyny.

„Budeme rádi, jestli na Štaranské sedlo dorazíme před setměním!“ sdělil své obavy Ondřej ze Skřešti. „Snad tam aspoň naši spojenci, kastelán z Caide a oddíl z Brechtüru, dorazí včas!“

„Nepochybuji, že pan Čeněk Vlkovský se svými družiníky tam již vyčkává. Ze své tvrze v Caide to nemá na místo našeho setkání až tak daleko,“ ujistil Daniel z Chýje svého druha. „A věřím, že i Brechti se svou pověstnou kázní již na Štaranském sedle budou.“

Odpovědí na jeho zbožné přání byl křik sokola, který přeletěl nad korunami stromů.

V.

Nad Štaranským sedlem se rozlévalo stále dost světla, přestože slunce již skoro zmizelo za obzor. Bylo to díky plamenům ze tří velkých hranic, postavených z trámů někdejšího zájezdního hostince, před pár týdny vypleněného orky. Tyto vatry poručil svým mužům rozdělat pan Čeněk Vlkovský, kastelán hradu z Caide. Důvod byl prostý. V nadcházející noci mohl jen dostatek světla dát lidským mužům stejné šance jako orkům, jejichž oči viděly ve tmě.

Orkové na ně dotírali už během cesty z Caide, ale nikdy se neodvážili více než vystřelit pár šípů či přepadnout osamělého vojáka konajícího potřebu. Jakmile se na orky vrhla více než pětice mužů, dali se na útěk. Avšak od chvíle, kdy družiníci caidského kastelána dorazili do Štaranského sedla,

začali orkové dorážet jako hladoví psi. Vždy udeřili v několika menších tlupách, jež se našťestí hned po prvních ztrátách rozprchly. Jenže s nastávajícím soumrakem se útoky orků stále stupňovaly. Všichni se proto modlili, aby už brzy dorazil voj hraběte Daniela z Chýje.

Světlo hořících vater vrhalo plápolající stíny a osvětlovalo nervózní tváře asi čtyřicítky mužů, většinou prostých zbrojnošů, oděných do prošívanic či kožených krzen. Z celé družiny pouze tři muži seděli v sedlech koní a střídavě projížděli mezi jednotlivými skupinami.

U jedné vaty stál kruh deseti postav v temnohnědých kутnách. Všechny byly otočeny směrem k ohni a za čepel svíraly meče obrácené hlavicí vzhůru. Tiše přitom prozpěvovaly nějaká tajemná slova. Plápolající oheň osvětloval jejich kapucemi skryté obličejy, z nichž pomalu kanuly velké slzy.

Když se ke kruhu kapucínů přiblížil jezdec s odklopeným hledím hunckapu, jeden z nich se otočil a vyšel mu vstříc. Zpod hnědé kápě vyhlížela vlídná tvář muže s bílou bradkou.

„Buď znovu zdrav, pane Čenku,“ oslovil jezdce. „Chtěl jsem se jen zeptat, zdali si myslíš, že pan hrabě ještě dnes dorazí?“

„I ty buď znovu pozdraven, ctihodný otče Petře,“ zvedl jezdec paži a jeho kroužková košile při tom zacinkala. „Po pravdě jsem doufal, že pan hrabě už tady dávno bude. Jak vidíš, mylil jsem se. Teď už asi skutečně záleží jen na modlitbách tvých bratří.“

„Shallay je dnes dozajista s námi! Přesto se tě, pane Čenku, dotazuji: Nepřemýšlel jsi náhodou... o stažení?“

„Přemýšlel, ctihodný otče. Je to ale vyloučeno. Zanedlouho bude úplná tma a na pochodu bychom se stali pro orky snadnou kořistí. Zůstaneme-li zde, máme určitou šanci. Nezbyvá nám nic jiného než se udržet do úsvitu. S příchodem rána toto sedlo opustíme, dříve však nikoliv.“

Starý opat z Hřeblova si povzdechl: „Rozumím, pane. Nechť je Shallow i ostatní bohové s tebou i tvými chrabřími muži!“

„Děkuji, otče. I s tebou. Bohové nás ochraňujte!“ odpověděl kastelán Čeněk Vlkovský a odcválal se svým koněm k další vatře.

Jeho úvahy přetrnul burácivý řev z protějšího lesa.

„Tam! Mezi stromy!“ zakřičel kdosi.

„Pozor! Jdou na nás!“ ozývalo se všude mezi vojáky.

„Kuše!!!“ zařval z plna hrdla Čeněk Vlkovský a vytasil svůj jezdecký meč. „Všichni s kušemi sem!“

Na jeho povel se před hradbou lesa vytvořila řada kušníků. Slyšeli, jak divoký řev stále sílí, a brzy spatřili, jak se mezi stromy objevují černé siluety orků.

„Vydržte, než budou na dostřel!“ křičel caidský kastelán na kušníky a rychle pronesl k dalším dvěma jezdcům: „Ty, Jene, se drž u mužů vpravo a ty, Jakube, na druhé straně!“

Oba jezdci se beze slov rozjeli každý svým směrem. Orků mezi stromy mezitím přibýlo a první z nich se již přiblížili natolik, že se daly rozeznat jejich rozšklebené obličejy s ohromnými tesáky a kapajícími slinami.

„Teď!“ vykřikl kastelán a současně si sklopil hledí hunckapu. Po jeho slovech následovalo zadrnění tětiv desítek kuší a na útočící orky se s ostrým svistem snesl déšť šipek. Pár se jich dunivě zapíchlo do stromů, pár jich neslyšně dopadlo na zem, ale mučivé zakvílení z řad orků dávalo tušit, že většina střel si našla svůj cíl.

Než však střelci stačili natáhnout kuše k novému výstřelu, doběhlo už několik orků na okraj lesa a se zuřivým pokřikem zvedli zbraně proti nenáviděným střelcům. Přitom jako by zcela pominuli zbytek kastelánových mužů, kteří jim vyrazili v ústrety a s odhodlaným křikem se do nich nemilosrdně

pustili. Burácivý orčí řev se začal měnit v zlověstné sténání a zelený mech zabarvila černá krev. To kastelánovi knechti roztínali svými tesáky orčí hrdla, halberdami drtili orčí lebky, píkami probodávali orčí trupy a své dlouhé kudly zaráželi až po rukojeť do orčích břich. Pan Čeněk spolu s oběma dalšími jezdci v trysku kroužil mezi bojujícími skupinkami a ze sedla svého šedáka ťal mečem po každém orkovi, který se mu připltl do cesty. Podobně si počínali i druzí dva jezdci. Kušníci mezitím postupně stíhali znovu natahovat kuše a posílali do nově přibíhajících orků jednu šipku za druhou.

Takřka znenadání zavlály vřavou hnědé kutny a zazněl hluboký chorál. Do boje se zapojili řádoví bratři z Hřeblovského kláštera. Rychlý svistot mečů dával tušit, že tito mniši berou do rukou i jiné věci než žalmové zpěvníky. Vždy, když některý z bratrů zbarvil svou čepel krví nějakého orka, uronil slzu. Tento „projev lítosti“ působil děsivě. I kastelánovým knechtům z toho běhal mráz po zádech, natož pak orkům, v nichž tento nábožný akt vzbuzoval doslova hrůzu.

Po uplynutí několika chvil boje orkové nevydrželi a jako hejno vyplašených hus se jeden po druhém rozutekli zpět k lesu. Několik mužů se za prchajícími nepřáteli rozběhlo a ty pomalejší z nich dobýjeli jako krysy.

„Zpátky! Nepronásledujte je! Nenechte se vtáhnout do lesa!“ křičel na své muže Čeněk Vlkovský a střídavě si přitom masíroval poraněné stehno. „Nezapomeňte, že je nás málo!“

Na okamžik zavládl takřka úplný klid. Kastelánovi muži odtáhli raněné kamarády do středu tábořiště, kde se do jejich ošetřování pustili řádoví bratři. Mnozí z nich byli sami ošklivě zraněni. Vše ale trvalo skutečně jen chvíli. Z protějšího lesa se ozvalo něco mezi vlčím zavytím a řevem tygra.

„Pozor, vlkoňáci!“ zakřičel jakýsi muž s pochodní v ruce.

Vlkoňáci byl ve vojenské hantýrce název pro orky či gobliny, kteří do boje jezdili na horských vlčích, podobně jako jezdí lidé na koních. Jednalo se o nepříliš rozšířený, ale o to více nebezpečný druh černých vlků, jejichž mohutnost a tělesná konstituce byly srovnatelné s velikostí lva. Několik takových stvoření se právě vynořilo z potemnělých stromů a s krvelačnými očima se vyřítilo vstříc ohromeným vojákům. Útlé, hrachově zelené postavy na jejich hřbetech vřeštěly jako smyslů zbavené a mávaly nad hlavou zahnutými tesáky. Hned za vlčími jezdci vyrazily početné houfy pěších nepřátel. Vysocí, mohutní a chlupatí orkové ze Sněžných jam, menší a subtilnější orkové z Vraních hor a nízcí, vyhublí, šeredně ječící goblini. Oděni do kůží zvířat, které nalovili, do rolnických šatů, které naloupili, a vyzbrojeni vším, co kdysi pobrali padlým protivníkům.

Obránci se částečně stačili přeformovat v nepravidelný kruh. Nejrychlejší z vrčících bestii poslala k zemi i s jejich zelenými pány smršť svištících šipek. Proti dalšímu přívalu vlčích jezdců se zvedla hradba halberd a pík. Smrtné vytí nabodnutých šelem takřka přehlušilo všechn okolní ryk. Avšak několika gobliním rejtarům se podařilo prorazit skrz naježené bodce a dostali se přímo doprostřed lidského houfu. Ozval se hrozivý křik lidí trhaných vlčími zuby a drápy.

Sotva lidští obránci stačili udolat běsnící netvory, už k nim dorazily tlupy opěšalých orků a goblinů. Srážky menších skupin postupně přerostly v hromadnou řež. Dřevce pík a halberd rachotily při střetu s dlouhými naostřenými bidly goblinů. Meče a tesáky zvonily při nárazech na ostnaté palice a zakřivené sekery orků. Štaranským sedlem se rozléhalo sténání raněných – křik lidských mužů, chrčivý řev orků i ječivý skřekot goblinů. A svaté kletby, vykřikované v boji rádivými bratry.

„Při Shallyayných slzách, držte se, synové Shallyay! Bohové stojí při nás!“ rozléhal se nad bojištěm jasný hlas opata Petra Parletského.

„Řežte ty zelené zkurvysyny!“ křičel do ochraptění pan Čeněk Vlkovský. Přestože správně odhadl, že jeho družina má zatím navrch, věděl, že se už dlouho nemusí udržet. I když na ztrátu jednoho jeho muže připadali tři až čtyři zabití orkové, nepřátel bylo příliš mnoho a z lesů postupně vybíhali další.

To nejhorší však mělo teprve přijít.

„Skalní obr!“ začalo se bojištěm rozléhat strach nahánějící volání. „U všech bohů!“

Z lesa na severní straně se vynořila mohutná, snad dvanáct stop vysoká chlupatá postava. V ohromných prackách svírala kmen stromu připomínající palici, točila s ním nad hlavou a přitom burácela ohlušujícím rykem.

Kráčející kolohnát bez obtíží dorazil až k bojové vřavě. Mezi lidskými obránci propuklo zděšení. Obr údery kyje doslova odštělil dva z pikenýrů a těžkým kopnutím zarazil do země opozdilému kušníka. Obloukem vedená rána rozmázla kastelánova zbrojnoše Jakuba z Jenštejna i s koněm.

Po této hrozivé podívané vzrostla mezi obránci panika. Mnozí začali zmateně prchat, a stávali se tak snadnou kořistí všudypřítomných orků. Čeněk Vlkovský si v tu chvíli uvědomil, že boj je ztracený. A přestože kastelán hradu z Caide rozhodně nepatřil k urozeným mužům, rozhodl se pro smrt hodnou rytíře. Což jej paradoxně zachránilo.

Ohnul se ze sedla pro jednu z odhozených pík, částečně zlomenou. Uchytil ji v podpaží jako jezdecké kopí, pobídl udýchaného koně do trysku a rozjel se přímo proti běsnícímu obrovi. Hromující velikán vykročil uhánějícímu jezdcovi vstříc a začal před sebou máchat kyjem hlava nehlava.

Pan Čeněk strhl koně prudce doprava a uhnul úderu sviš-
tící klády. Druhá rána ho minula jen taktak, když zprudka
nalehl na koňský bok. Nohy pevně uchycené ve třmenech jej
naštěstí udržely v sedle. Pak se ale rychle napřímil a znovu
pevně sevřel kopí – tedy vlastně zlomenou píku. Rychlost
neztratil. Než se zuřící hromotluk stačil rozmáchnout k dal-
ší ráně, projel jím kastelánův dřevec skrzskrz. Obr strašlivě
zaryčel, upustil kyj, klesl na kolena a oběma rukama sevřel
zlomené ratiště píky zaražené v břichu. Krvácející hrot mu
trčel ze zad. Klečící netvor měl hlavu asi ve výšce jezdcových
ramen. Ten na nic nečekal, hbitě obrátil koně a popadl želez-
ný palcát visící po boku sedla. Teprve po čtvrté ráně zaznělo
zvučné křupnutí a tvrdá obří lebka konečně pukla. Rozstřík-
nutý mozek z kropil poblíž dotírající orky.

Efekt byl okamžitý. Orkové i goblini ztratili svou hlavní
oporu. Krví potřísněný obrněnec s palcátem, jenž byl toho
příčinou, v nich vzbudil takřka davovou hrůzu. Jejich tlak na
poslední zbytky kastelánových mužů povolil, a ti se tak doká-
zali ještě pár okamžiků udržet. A to jim stačilo.

Než na ně orkové znovu udeřili plnou silou, země se roze-
chvěla a Štaranským sedlem se rozlehl dusot kopyt. Ze svahu
na jižní stezce náhle vyrazil houf jezdců v plné zbroji. A za
nimi další. Jeden třimal zelený praporec, na němž se zablýs-
kl zlaté vyšitý znak střely. Obránci tu korouhev poznali. A
zajásali.

Takřka padesát jízdních těžkooděnců vrazilo mezi zmate-
né protivníky a projelo jimi jako horký nůž máslem. Rytíř-
ská kopí, dlouhé meče a pádné sekery rozsávaly smrt. Pokud
nějaký ork či goblin nepadl po první ráně, skončil pod údery
okovaných kopyt koní. Ti, co náhodou vyvázli, byli nemilo-
srdně dobíjeni skupinami pěších vojáků, již příklusali hned
v dalším sledu.

Netrvalo dlouho a všichni orkové a goblini byli buďto po-
biti, anebo rozprášeni v okolních lesích. Čeněk Vlkovský si
odklopil zakrvácené hledí hunckapu a s úlevou vydechl. Poblíž
spatřil jednoho z kušníků – chlapíka v hnědé kápi s páskou
přes oko, který mu vzdával uctivý hold. Kastelán mu přátelsky
pokynul. Pak se otočil, protože spatřil, jak mu v ústrety jede
dvojice jezdců v plné zbroji. Jeden z nich měl na sobě plášť
stejných barev jako vlající korouhev. Pan Čeněk v něm poznal
hraběte z Chýje. Chtěl zdvihnout ruku v čestném pozdravu,
avšak ostrá bolest zpod ramene jej zastavila. Dotkl se dru-
hou rukou lopatky a nahmatal dřík a opeření šipky. Náhle si
uvědomil, že se třese zimou. Když hrabě přicválal až k němu,
chtěl vyslovit uctivý pozdrav, avšak slova uvázla v hrdle. Z úst
se mu vyvalily sliny a před očima se zatmělo. Než se skácel
v sedle, byl už v bezvědomí.

Nad ztichlým Štaranským sedlem zakřičel letící sokol.

VI.

„Jak je panu Čeněkovi?“ otázal se Daniel z Chýje přicháze-
jícího opata.

Starý kněz měl ovázanou hlavu, bandáží u levého ucha
prosakovala krev. Ani zranění z bitvy však Petru Parletskému
nebránilo, aby se ihned pustil do ošetřování raněných. Zvlášt-
ní péči věnoval právě caidskému kastelánovi.

„Pan Čeněk je na tom zle, drahý pane,“ uklonil se opat
hraběti. „Je stále v bezvědomí a má velkou horečku. Budu se
modlit, aby přežil dnešní noc.“

Vedle stojící Ondřej ze Skřešti tiše zaklel. Daniel z Chýje
pohlédl na svého druha:

„Vidíš to, příteli. Další jasný důkaz, kterak zemský správce
pohrdá svými lidmi. Vždyť ten Čeněk Vlkovský potírá orčí

rejzy od doby, co mu byla svěřena správa caidské tvrze! Zvlášť letošní zimu na něj museli mít zelenokožci pěkný vztek. A teď se tady s hrstkou chlapů brání takové přesile! Při Shallayiných slzách – být tenhle Čeněk Vlkovský kastelánem na některém z mých hradů, tak jej teď okamžitě pasuji na rytíře a hrad mu přenechám. A rodiny všech jeho mužů bych zprostil daní. Za to, co dnes dokázali, si to nepochybně zaslouží! Ha – a jak se mu odvděčil za jeho služby správce ze Sadaru, no? Ani se nemáhal poslat svým lidem pomoc, zkurvysyn jeden!“

Ondřej ze Skřešti si odkašlal a hodil pohledem po opatovi. Daniel z Chýje však jen mávl rukou.

Řeholník se opakovaně uklonil: „Žádné obavy, pánové. Sloužím jen Shallay a posláním našeho řádu. Politika mě nezajímá. Přišel jsem vám však ukázat něco, co byste určitě měli vidět,“ řekl tiše a opatrně zdvihl předmět, který svíral mezi prsty.

„Šipka z kuše,“ odvětil Daniel z Chýje. „Je to ta, co trefila caidského kastelána?“

„Tak jest. Nebylo až tak těžké ji vytáhnout. Ale pohledte pozorněji na její zúžený hrot...“

„Varweddský zub!“ sykl Ondřej ze Skřešti, když poznal výrobce zbrojářských cechmistrů z Varweddy. Tyto pověstné šipky dovedly dobře prorazit i nejlepší brechtürské pancíře, přestože v těle zasaženého moc škody obvykle nenadělaly. „To mi pověz, svatý otče, kde orkové k něčemu takovému přišli?“

„Mohli to kdekoliv uloupit. Více mě však zarazí, že si všimli tohoto,“ odpověděl opat a ukázal blíže na malý žlábek v hrotu šipky. „Vidíte ten otvor? Varweddští mistři tohle vyrobí pouze na výslovné požádání. Sem totiž, pánové, můžete nalít jed. Avšak ne ledajaký jed.“

„Znamená to, že byl kastelán současně otráven?“ zdvihl obočí Daniel z Chýje.

„Ano. Ale jak jsem říkal: nelze použít jakýkoliv jed. Musíte mít nějaký hodně kvalitní, který se v hrotu šipky dlouho udrží, nevyprchá anebo se hned nesetře. Orkové sice běžně používají odvar z rulíku a zmijí krve, kterým potírají své šípy. Jenže takovýto dryák by rozhodně nebyl použitelný pro účely této šipky.“

Daniel z Chýje i Ondřej ze Skřešti jen ohromeně zírali na starého muže. Jejich myšlenky přerušilo hlasité zasténání raněného.

„Když prominete, pánové, vrátím se ke své práci. Jen jsem chtěl, abyste to vzali na vědomí. Pane hrabě, pane ze Skřešti,“ uklonil se oběma mužům Petr Parletský a vydal se tábořištěm ke shromaždišti raněných. Postavu odcházejícího opata ozářily plameny hořící hromady, na kterou hraběcí knechti postupně vršili mrtvá orčí těla. Pak zmizel ve tmě.

„Z kastelánových mužů zůstala bojeschopných sotva čtvrtina. Zbytek jsou padlí nebo ranění. Tomu dobrému opatovi zůstali po ruce jen tři jeho řádoví bratři. Nejsme o moc silnější, než když jsme sem přišli,“ pronesl po delším mlčení Ondřej ze Skřešti.

Daniel z Chýje si smutně povzdechl: „Všechno jde špatně, už od začátku. Napřed odmítnutí skoro všech mých poselství s žádostí o pomoc. Zemský správce v Sadaru, jeho zemaní, purkrabí knížecích hradů, svobodná města – skoro všichni mi ukázali záda. Teda až tady na pana Vlkovského – Asain posel necht' si pro něj ještě dlouho nepřijde – tak tomu zas ukázal záda jeho vlastní pán. Potíže pokračovaly i cestou sem, když jsme se na radu toho lesníka vydali po pěšině, kterou si ve skutečnosti nejspíš vydupaly srny nebo jiná lesní havěť. Hrom do toho! Že mě hned nenapadlo posílat dopředu jen ty chlapy, které znám osobně! Pořád přemýšlím, jestli naše zacházka byla jen nedbalostí toho lesníka, anebo to udělal záměrně!“

„Sám od sebe asi ne. Řekl bych, že ho zlákal na svou stranu někdo, kdo má v konečném důsledku na svědomí i tohle,“ odpověděl Ondřej ze Skřešti a ukázal na šipku, kterou jeho druh převzal od starého opata.

„Při Shallayiných slzách – proč by chtěl někdo zamezit našemu snažení při výpravě proti orkům?“ zaklel rozčileně Daniel z Chýje. „Jaký zájem by mohl mít někdo na tom, že chceme sprovodit ze světa pár zvrácených tvorů? Ano – vím, že nemám zrovna málo nepřátel. A to jak mezi pány, tak i mezi konšely svobodných měst. Pokud jde o zemského správce v Sadaru, tak ten mi vyloženě nepřeje. Ale u všech bohů: proč by chtěl někdo z nich bránit pobití zelenokožců? Nikdo mě sice v mém úsilí rozprášit orky moc nepodporuje, ale nikdo taky přece nemůže mít žádný rozumný důvod mi v tom bránit! Vždyť orkové jsou ze své samé podstaty přirozenými nepřáteli všech lidí! Jejich řádění odnese každý bez ohledu na svůj stav, lhostejno, jestli pán, kněz, či sedlák! Pokud vím, tak právě obchodním cechům jsou orčí nájezdy největší překážkou, protože kupci putující z Brechtůru teď musí jezdit oklikou přes jižní stezky kolem Sadaru a platit hrozné mýtné...!“

Po vyslovení posledních slov se Daniel z Chýje zarazil. Pak se zamyslel a tiše pronesl: „A nebo... Má s tím snad něco do činění účast cizozemců na naší výpravě? Že by se někdo dozvěděl o mých jednáních s brechtůrským hrabětem von Klöcknerem?“

„Vidíš, příteli – co vůbec oddíl Brechtů? Myslíš, že dorazí?“ vzpomněl si Ondřej ze Skřešti.

„Po pravdě jsem čekal, že už tu budou,“ odpověděl Daniel z Chýje. „Společně s Brechty by kastelán i opat odolali orkům snadněji. Nedá se ale nic dělat. Přejít přes Vlčinec je náročný. Brechti se někde na severní stezce dozajista zdrželi. Asi jsi měl pravdu, když jsi mi říkal, že jsme se s hrabětem Klöckne-

rem neměli pokoušet o zbytečná utajení. Brechti mohli překročit hranici na mém mostě.“

„Doufejme, že sem dorazí co nejdříve,“ dodal Ondřej ze Skřešti, ačkoliv sám o tom silně pochyboval.

VII.

Na samém sklonku dne se deštivá oblaka rozptýlila a tajícím sněhem pokryté stromy ozářilo zapadající slunce. Vítr postupně utichal. Pomalu postupujícím ozbrojeným jezdci již nevháněl do očí zledovatělý déšť, avšak o to více je děsil svým strašidelným šelestěním ve větvích.

Heinrichovi von Worthisburg se honily v hlavě různé myšlenky. Při vzpomínce na dnešní události se uznale pousmál na sluhu, jedoucího kousek za ním. Dobře si uvědomoval, že kdyby Wittich v pravý okamžik nevystřelil a neobrátil tím skalní obry i orčí tlupu na útěk, nemusel z úzkého průsmyku nikdo vyjít živý.

Výbuch černého prachu sice zahnal útočníky, nikoliv však útrapy brechtürských jezdci. Když se postupně shromáždili na lesním palouku, kam skalní soutěska vyústila, shledali, že jich je o dobrý tucet méně. Když se vrátili na místo přepadu, objevili pouze balvany zavalená těla koní. Mezi nimi však neobjevili tělo žádného z mužů, našli jen zakrvácené zbytky výstroje. Jediné dvě mrtvolky ležely při ústí průsmyku – patřily oněm dvěma nešťastníkům, kteří jeli v čele a narazili na orčí bidla. Co se ale mohlo stát s těly ostatních druhů?

Nad touto záhadou začali mnozí muži jeden přes druhého vyjadřovat všemožné hrůzyplné domněnky. Celé výpravy se tak brzy zmocnila všeobecná nervozita doprovázená prudkou rozepří, zda má smysl pokračovat ve výpravě, anebo se raději otočit zpět do rodného Brechtüru. Heinrich však na-

konec zvládl přesvědčit ostatní, že rozumnější bude pokračovat na Štaranské sedlo, které již muselo být nedaleko. Setkat se s hrabětem z Chýje znamenalo připojit se k větší skupině lidí, což bylo nepochybně bezpečnější než čekat na místě, či se dokonce trmáčet zpět nebezpečným průsmykem. Jednotliví rytíři i panoši mu postupně dali za pravdu, knechtům a pacholkům nezbylo než se přizpůsobit. Ti zatím navršili z okolních kamenů malou mohylu nad těly rytíře Markuse von Wegmann a panoše Johanese von Höffstätter. Pak se všichni krátce pomodlili za spasení jejich duší a vydali se za zapadajícím sluncem.

Rozbahněná cesta se brzy začala v houstnoucím lese skoro ztrácet a nadcházející soumrak vehnal do srdcí zamlklých mužů pocit stísněnosti.

Heinricha se zmocnily obavy, jestli jejich skupina přece jen nesešla ze stezky a nepostupuje někam do hloubi neznámých lesů. Vzpomněl si na tarijského stopaře, kterého viděl naposledy těsně předtím, než na jejich hlavy začaly dopadat balvanly vrhané skalními obry. Kampak ten *verdammter Kerl* mohl zmizet? Přece se nepropadl do země! Že by v tom přepadení měl prsty? Nesmysl, copak je možné, aby se nějaký člověk vůbec domluvil, neřkuli dohodl se zelenokožci?

Jeho úvahy přerušil něčí výkřik:

„*Barmherzigmutter!* Vidíte je?“

Heinrich instinktivně sáhl po meči. Až pak uviděl, co dotyčného vyděsilo. V tmavých houštinách kolem nich se blýskaly páry malých světelných bodů a mezi potemnělými stromy se míhaly černé stíny. Šelest listů doplňovala občasná zavrčení.

„*Die Wölfe!* Vlci! Dobrotivá Matko – jsou všude!“

„*Rubig, mein Ruprecht.* Uklidni se, Ruprechte! A nekřič tolik!“ sykl Heinrich na mladého panoše. „Vlci pro nás ne-

představují skutečnou hrozbu. Jsme ozbrojeni a ve skupině, navíc sedíme v sedle. Nejsme žádné zbloudilé děcko, které vyhnali z chalupy. Buď rád, že se kolem neplazí stejný počet zelenokožců!“

„Domnívám se, můj pane, že tady mladý *Herr Ruprecht* má pravdu v tom, že bychom neměli nic riskovat. Pro jistotu si opatřeme radši i oheň. Navíc už je beztak skoro tma,“ poznamenal tiše Wittich, zalovil v torně a vytáhl velkou lucernu s lesklými okenicemi. Díky tellerchenskému křesadlu ji mohl pohodlně rozsvítit, aniž by při tom musel sesednout z koně. Mnoho jezdců toho hned využilo k zažehnutí vlastních pochodní.

Světlo plamenů odhalilo obrysy obávaných zvířat s vyceněnými tesáky. Vlci se pohybovali v mnohem větší blízkosti, než se původně zdálo. Většina jich klidně seděla na okraji stezky a lesknoucíma se očima pozorovala lidský průvod. Koně přítomnost vlků vnímali a dávali to najevo stále častějším hlasitým frkáním.

„Těch bestií je tady jak much. Skoro vypadají, jako by tu na nás už čekali,“ řekl roztřeseným hlasem křivonosý knecht. „Ty – Wittichu – nechceš nechat zase bouchnout tu tvoji rouru a trochu *die verdammte Bestien* rozehnat?“

„Na to zapomeň, Fritzi! Víš, jak je worthongský prach drahý? Nebudu tím černým zlatem plýtvat jen proto, že sis nadělal do kalhot kvůli pár zblešeným kožichům!“ odsekl Wittich, ačkoliv ani on nedovedl zcela skrýt chvějící se hlas.

„*Leck mich!*“ obořil se na něj neslušně Fritz. „Když tys byl ještě malej cucák, tak já už odháněl vlky od stád pana hraběte! Jenže tady nejsme v rodném Brechtüru, kde vlk nanejvýš ukradne ovci anebo roztrhá osamělé děcko. Zdejší vlci mi připomínají číhající mordýře! Co když jsou to... *die Werewölfe?*“

„S pověrama o vlkodlacích dej pokoj, Fritzi! Vždyť víš, že... eh...! U Svatého Siegfrieda!! Tam, mezi stromy! Co je to?!“

Wittich vytřeštil oči a napřímil paži s lucernou. Jasně světlo ozářilo do tmy zahalený les po jejich pravici. Ostatní také pohlédli tím směrem a mnozí v tu ránu vykřikli hrůzou.

V malém kruhu stromů, jen pár stop od okraje stezky, spatřili pětici vztyčených dřevěných kůlů. Hrot každého z nich zdobila lidská hlava.

Obličej umrlců byly obráceny směrem ke strnulým jezdčům a pozorovaly je svýma mrtvýma očima. Několik mužů citelně zbledlo, většina se začala zaklínat jmény všech svatých a rychlými gesty črtali ve vzduchu ochranná znamení.

Pod kůly s hlavami seděli jako hlídací psi tři vlci a zlostně cenili na lidské vetřelce tesáky. Heinrich pobídl svého vraníka a zamířil s ním mezi stromy. Nočním vzduchem zasvištěla taseňá čepel a lesklé ostří se zbarvilo krví prvního z vlků. Zbylí dva táhle zavyli a zmizeli v lesní černotě.

Heinrich přijel těsně ke kůlům, poplácal svého koně po šíji a pohlédl zblízka do mrtvých tváří. Všiml si, že oči umrlců jsou zbaveny víček. Spatřil z krků visící cáry masa a ucítil zápach zaschlé krve. Žaludek mu poskočil až do krku. Se znechucením se odvrátil.

Jeho vraník neklidně frkal, a když udělal krok do strany, pod kopytem mu něco křuplo. Rytíř to ucítil a pohlédl k zemi. Vzduch slabému světlu rozpoznal rozlápnutý kus lebky. Když se přiblížil sluha s lucernou, Heinrich v jejím jasném světle spatřil, že v udusaném mechu všude kolem je roztroušeno plno lidských kostí.

Heinrichovi přejel mráz po zádech. Cítil, jak mu na čele pod lemem kroužkové kukly vyrazil studený pot.

„Dobrotivá Matko! *So viele Knochen!*“ řekl se zatajeným dechem Wittich při pohledu na množství kostí, lesknoucích se

ve svitu lucerny. „Odporné vlčí bestie! Vidíte, kolik nebožáků zahubily?“

„Žádné vlčí bestie!“ zaburácel rytíř Armin von Ansbach. „Což nevidíte, jak jsou ty kosti na sobě naskládáné? Tady musely pracovat něčí ruce. Vsadil bych se, že tu řádili zelenokožci! *Grüne Sauen!*“

„Skutečně, vypadá to jako nějaké obětiště,“ přisvědčil zbrojnoš po rytířově pravici.

„Každopádně bychom měli asi co nejdříve zmizet, *nicht wahr, meine Herren?*“ přerušil nastalé ticho mladý Ruprecht roztřeseným hlasem.

Heinrich na to chtěl něco odpovědět, ale zarazil se.

Zaslechl to, stejně jako ostatní muži. Tlumený křik, který sem doléhal odněkud z lesní černoty.

„Slyšíte? Je to někde blízko!“ zachraptěl Armin von Ansbach. „A zní to jako lidské hlasy!“

„Já to také slyším, *mein Herr*,“ přikývl jeho zbrojnoš a ukázal hořící pochodní do tmavého lesa: „Jde to odtamtud... A zdá se mi, jako kdybych v tom slyšel jednotlivá slova!“

„Ano, je to tarijsky,“ potvrdil zbrojnošovu domněnku Heinrich, který jako jediný z výpravy ovládal jazyk zdejší země. „Někdo volá o pomoc!“

Volání neutichalo. Muži z Brechtüru vydechovali obláčky páry a tázavě se dívali jeden na druhého. Všem bylo jasné, že zdroj doléhajícího křiku není daleko.

„Hansi – jdi zjistit, co se tam děje!“ houkl po chvíli Armin von Ansbach na svého pacholka.

„Fritzi, běž s ním!“ kývl Heinrich na svého.

Ani jeden z mužů se netvářil příliš nadšeně, přesto však beze slov seskočili ze sedel a vykročili mezi potemnělé stromy, aby vyplnili příkaz svých pánů.

Netrvalo dlouho a oba muži se z průzkumu vrátili. Když se přiblížili na dosvit, spatřili jejich druhové, jak se jim oči lesknou strachem. Pobledlé obličejy obou knechtů prudce kontrastovaly s oranžovou září plamenů.

„No tak, co jste viděli?“ zeptal se Heinrich, když ani jeden z průzkumníků nic neříkal.

„*Mein Herr*... u dobrotivé Matky, tam vzadu je něco strašného,“ řekl roztřeseným hlasem Fritz.

„Mluv, Fritz, co jsi viděl?“

„Lidi...“ odpověděl Fritz po delším nadechnutí.

Heinrich zdvihl obočí: „Mrtví...?“

Fritz nesouhlasně zavrtěl hlavou. Jeho kolega z průzkumu dodal:

„Nejspíš je pochyтали orkové!“

„Jak, *nejspíš*? Znamená to, že jste viděli orky, jak zajali nějaké lidi? A co s nima dělají? Mluvte, *verdammte Kerlen!*“

Doléhající křik zesílil. Armin von Ansbach nečekal na další vysvětlení. Hvízdal na zbrojnoše s pochodní a ten jej následoval směrem, odkud se předtím vrátili oba knechti.

Fritzův pohled zmateně kmital mezi odjíždějící dvojicí a Heinrichovým tázavým pohledem. Pak se zhluboka nadechl a několika rychlými větami popsal, co viděli.

„Cože?! To není možné!“

„Na mou duši, pane,“ máchl Fritz rukou v posvátném gestu a druhý knecht souhlasně přikývl.

„Mluvili jste s nima?“

„Ne, nepřiblížovali jsme se. A stejně jim nerozumíme... Já myslel, pane, že ty...“ kývl Fritz nejistě směrem, kam se právě vydal rytíř i se svým zbrojnošem.

„Aha, rozumím,“ přikývl s pochopením Heinrich. „Dorazit na Štaranské sedlo do soumraku se nám už stejně nezdařilo a tohle bychom asi neměli nechat jen tak být. Nuže, následujme

pana von Ansbach,“ dodal a obrátil svého vraníka za rytířem, jenž i se svým sluhou skoro zmizel v lese. Zbytek skupiny ho postupně mlčky následoval.

Mezi potemnělymi duby a jilmy vedla vyšlapaná pěšina, kterou by za normálních okolností nejspíše přehlédli. Nízké větve se otíraly o jejich přilbice a vydávaly přitom nepříjemné zvuky. Doléhající křik se stával stále zřetelnějším. Nebylo pochyb, že jej vydává více hrdel. Heinrich už mnohem lépe rozpoznal jednotlivá slova a ujistil se, že se nemýlí: někdo skutečně volal o pomoc.

Zanedlouho pěšina vyústila na rozlehlé prostranství, snad mýtinu či palouk. Když se jezdci seřadili na okraji, světlo lucerny a pochodní jim odhalilo další hrůzu nahánějící úkaz.

Na protější straně palouku čněly tři mohutné, mechem obrostlé duby. V jejich rozložitých korunách byla rozvěšena klubka lněných sítí. A v nich se tísnili lidé. Někteří jen po jednom v menším zámotku, jiní sdíleli větší síť i po třech či po čtyřech. Celkově jich muselo být kolem půl druhého tuctu. Hlasité sténání žen a mužů doplňoval občasný dětský pláč.

Jakmile lidé zaznamenali přítomnost brechtürských ozbrojenců, napřáhli k nim skrz lněná oka strnulé paže a začali hlasitě křičet:

„Pomoc! Pomoc!! U všech bohů – zachraňte nás!“

Heinrich se jako první vzpamatoval z ohromení, patrně i proto, že jejich slovům rozuměl. Pobídl svého vraníka a vydal se přes prostranství směrem k uvězněným lidem, většina druhů jej pomalu následovala.

„Nebojte se, dobří lidé!“ zvolal tarijsky ke koruně nejbližšího stromu, když se dostal asi do třetiny palouku. „Nebojte, už jsme tu! Už je po všem! Co se stalo? To vám provedli orkové?“

„Ano, ano! Orkové, pane! A taky goblini!“ ozvalo se v té změti kvílení několik odpovědí.

„Tak přestaňte u dobrotivé Matky křičet, nebo je sem ještě přivoláte! No tak – říkám přece, že je po všem! Tak už se uklidněte,“ snažil se Heinrich utiшит lidi v sítích, neboť se mu stejně jako jeho druhům začínal hrůzoplýň křik zažírat pod kůži.

Když se dostal ještě blíž, rozpoznal ve svitu Wittichovy lucerny obličej většiny polapených lidí. Všiml si, že jsou mezi nimi muži i ženy, snad všeho věku i vzrůstu. Všichni byli nazí a takřka na kost vyhublí.

„Prosím, pane... nemáš kus chleba?“ prosily něčí vyzábělé rty. Další desítky prosebných výkřiků a kostnatých paží je následovaly.

„Vydržte, jen co budeme u vás,“ zvolal k nim Heinrich. „Jak dlouho už jste tady?“

„Mnoho nocí – od posledního sněhu – některé z nás sem zelenokožci pověsili už před dvěma týdny!“ překřikovalo se několik hlasů navzájem.

„Kde jsou zelenokožci teď? Viděli jste je?“

„Přichází sem každý den, brzy po svítání. Vždy odnesou několik z nás,“ zasténal ženský hlas.

„Co to ti *Menschen* volají, *Herr Heinrich*?“

Rytíř svým druhům vše přeložil do brechtürštiny.

„Jestli ty zelené krysy přijdou nejdříve za svítání,“ navázal Armin von Ansbach na poslední větu z překladu, „tak myslím, že není nad čím váhat. Přísahal jsem na svou rytířskou čest, že budu bránit bezpráví, tak tu ty nebožáky přece takto nenechám!“

Pobídl svého grošáka, ten však jen vzdorovitě zarehtal a zůstal stát na místě. Jezdec zamířil pohledem k zemi a spatřil, jak se koňská kopyta boří do podmáčené lesní půdy.

„*Es gibt ein Sumpf hier!* Je tu močál! *Scheiße!*“ zanadával jakýsi knecht, jemuž se stalo totéž.

„*Na und?* A co má být?“ zaburácel odhodlaně Armin von Ansbach, který přitlačil ostruhy na svého grošáka ve snaze pokračovat dále.

„*Tamtudy, pane! Tam – vpravo, co roste ta křivá olše!*“ ukazovaly desítky hubených rukou skrz oka sítí směrem ke stromu na okraji prostranství.

„Pane von Ansbach, radí ti, abys jel kolem tamtoho stromu. Kdoví, možná bude lepší je poslechnout, ať tu všichni neutoneme,“ řekl Heinrich, jehož vraník právě zapadl až po půl kopyt do rozmáčeného mechu.

„Sice nevím, pane, jak chce *Herr* von Ansbach dostat ty nebožáky dolů,“ poznamenal Wittich, když pomohl Heinrichovi vyprostit koně z mokřiny, „ale souhlasím, že by nebylo dobré připustit, aby je zelenokožci ohlodali na kost. Jestli je pravda, co na tebe volali, pane, tak do úsvitu máme času habaděj!“

Heinrich se zamyslel nad tím, co mu právě jeho sluha řekl. A ztuhla mu krev v žilách.

„Co se děje, *mein Herr?*“ všiml si Wittich pánova znepokojení.

„Do úsvitu... Wittichu, vždyť orkové přece ve dne spí!“

„To ano, pane, ale to přece nevylučuje, že by nemohli...“

Heinrich jej gestem umlčel. Hlavou mu bleskla vzpomínka na odpolední přepad v průsmyku, na zohavená, orčími zuby spěšně ohlodaná těla mladého rytíře i jeho panoše. „Wittichu, víš přece, jak jsou zelenokožci lační po lidském mase. Proč by tu nechali jen tak svou kořist viset, když ji mohli hned pohodlně usmrtit...?“

„Třeba je potřebovali k něčemu jinému...“ přemýšlel znepokojeně Wittich.

„Přesně tak...!“

Wittich ustrnul. Stejně jako jeho pánovi, i jemu v tu chvíli došly všechny souvislosti.

Oba se obrátili a spatřili rytíře Armina von Ansbach, který se již s několika muži prodral na okraj prostranství a právě míjel křivou olši.

Chtěli na něj zavolat, ale nestihli to.

Grošák Armina von Ansbach zařehtal, když jeho kopyta o cosi zavadila. Rytíř si všiml prudce uvolněného lana, jež odletělo do strany.

A nikdy nespatřil svišící naostřený kmen, který ho proklál i s koněm.

Zbrojnoš jedoucí za Arminem vykřikl hrůzou. Dosud hlučící lidé v sítích najednou jako na povel zmlkli. V nastalém tichu si brechtürští družiníci uvědomili, jak les kolem náhle ožívá.

A pak to začalo...

VIII.

Nočním lesem zaburácel řev orků, kteří vyrazili z okolních houštin, následovaný vytím vlků.

Než Brechti stačili překonat své prvotní ohromení, na trojici z nich spadla ze stromu síť. Hned nato zapraskaly větve a na nešťastníky zamotané v síti skočili goblini a strhli je na zem. Dalšímu, který se padající síti těsně vyhnul, přistál goblin na zádech a špičatými pařáty se zachytil mužova obličej. Řev plný bolesti prozradil, že člověk si ke své velké smůle nestačil sklopit hledí basinetu. Na gobliní prsty zaražené v krvácejících očních i nosních důlcích rozhodně nebyl pěkný pohled.

Z korun dubů vylétly šípy a kameny. Přes železnou zbroj lidí většinou nepronikly, avšak poplašily nemálo koní. Ne-

jeden ze zasažených válečných orů bolestivě zaržál a shodil svého pána.

„*Nyt, Rurik!*“ zakřičel Ožgrik v běhu na jednoho ze svých válečníků.

Rurik na jeho povel vyskočil zpoza stromu, rozmáchl se svou velkou kosou a zasáhl šji dalšího z koní, jehož pán vyrazil na pomoc lidem zamotaným v síti. Hřebec po zásahu Rurikovy kosy krvavě zachroptěl, padl k zemi a těžkooděnc se sesunul společně s ním. Další ork přiskočil a vrazil člověkovi do mezery pod ramenním plátem nůž. Přesně do nechráněného místa, na které Ožgrik vždy upozorňoval, vzpomněl si mimoděk Rurik. Přátelsky se přitom zašklebil na orčího kolegu, který si svůj nůž, zabarvený čerstvou a zajisté ještě teplou člověčí krví, labužnický olízl.

Lidé pobízeli své oře ostruhami, avšak kopyta zabořená do močálovité půdy se sotva zmohla na nějaký rychlejší pohyb. Když orkové spatřili, jak řehtající zvířata ztratila svou pohyblivost, jejich přirozený strach z koní v mžiku vyprchal. A přesně s tím Ožgrik počítal. Hromovým hlasem povzbuzoval své druhy, kteří se odhodlaně vrhali na nepřítele, nyní značně omezeného v jeho hlavní výhodě. Orkové řvali radostí, když zahnutými noži přetínali koňské šlachy, naostřenými bidly proráželi koňská břicha a hromadně skákali na padající obrněnce.

Někteří lidští protivníci měli štěstí a dostali se na sušší zem. Ale jen co se pokusili ujet do lesa, srazila je z koňských hřbetů lana natažená mezi stromy.

Ožgrik se zaradoval nad prací svých *bájtársak* a pak upnul zrak na potyčku po jeho boku. Těžkooděnc se stále držel v sedle a odháněl mečem dotírající orky, takže vůbec nepostřehl jejich náčelníka přibíhajícího ze strany. Ožgrik se rozmáchl svým velkým palcátem a udeřil vzpouzející se klisnu mezi oči

a nozdry. Praskot koňské lebky zcela zanikl ve zděšeném křiku překvapeného jezdce, jehož oplátovanou paži Ožgrik pohotově sevřel v pařátu. Trhl člověkem blíž k sobě a vši silou mu bušil palcátem do hlavy. Železné listy rachotivě zvonily o helmu z tvrdé oceli, avšak ochabující tělo a krev kapající zpod mužova armetu prozrazovaly, že Ožgrik bil dostatečně silně.

Umírajícího rytíře přenechal svým druhům a rozběhl se k dalšímu, který bojoval opěšalý a rozmachoval se kolem sebe zakrvavenou sekerou. Pod jeho oplechovanými nohama leželi bezvládně tři orkové s rozpolcenými lebkami a jeden pištící goblin prchal z dosahu vířící sekery. Ožgrik skočil goblinovi do cesty, popadl ho za hrdlo a mrštil jím sekerníkovi pod nohy. Člověk udělal tu chybu, že svůj sek věnoval nebohému goblinovi, a nikoliv Ožgrikovi. Ten ho rychlým zásahem palcátu do ramene donutil upustit zbraň a dalšími zuřivými údery mu zcela zprohýbal plechový šálíř. Než zasadil poslední ránu, instinktivně vycítil, jak se na něj svrchu něco blíží.

Ožgrika zachránil před jistou smrtí Rurik, jehož kosa zachytila čepel tesáku svištícího přímo na náčelníkovu hlavu. Ožgrik udeřil palcátem z otočky a zasáhl do boku dalšího opěšalého soka dřív, než po něm stačil znovu seknout. Pod prošívanicí zakřúpala drcená žebra. Lidský knecht se s výkřikem bolesti sesunul k zemi, kde na něj pohotově naskákali tři rozběsnění vlci. Ožgrik se odvrátil od hrůzou a bolestí křičícího člověka, vydechl obláček páry a děkovně poplácal věrného Rurika po rameni. Ten na něj v přátelském šklebu vycenil tesáky.

Společně si všimli dalšího obrněnce, pod nímž padl kůň. Člověk se vyprostil ze sedla mrtvého zvířete a udělal zvláštní gesto: obrátil svůj meč hlavicí vzhůru a uchopil jej za čepel. K okolostojícím orkům napřáhl v levici sevřenou zbraň a cosi na ně vyděšeně volal, pravicí přitom divoce gestikuloval. Ož-